

Sygnatura akt III C 383/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 23 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Irma Lorenc

Protokolant:sekretarz sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2015 r. S.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S.

przeciwko J. L.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt III C 383/15

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

W dniu 29 kwietnia 2013 r. powódka (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego J. L. kwoty 2.262 zł z odsetkami liczonymi od dnia 4 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty składki z tytułu zawartej między stronami umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, która została przedłużona na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Pozwany w toku postępowania wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany kwestionował fakt związania umową ubezpieczenia z powódką w okresie objętym pozwem oraz wysokość składki ubezpieczeniowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 czerwca 2011 r. pozwany J. L. zakupił samochód osobowy marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprzedający pojazd byli wówczas związani umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tego pojazdu zawartą w dniu 28 stycznia 2011 r. z (...) spółką akcyjną z siedzibą w S. na okres od 17 lutego 2011 r. do 16 lutego 2012 r. Składka ubezpieczenia za ten okres wynosiła 446 zł.

Pozwany powyższej umowy nie wypowiedział najpóźniej na jeden dzień przed upływem ww. okresu, więc uległa ona przedłużeniu na kolejny rok, tj. na okres od 17 lutego 2012 r. do 16 lutego 2013 r. Powódka skalkulowała składkę ubezpieczenia za ten okres na kwotę 2.262 zł i wezwała pozwanego do jej zapłaty pismem z dnia 14 listopada 2013 r. skierowanym pod adresem, pod którym pozwany od 26 kwietnia 2012 r. nie mieszka.

Pozwany w dniu 8 czerwca 2013 r. sporządził wypowiedzenie umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, które przesłał powódce e-mailem.

Dowody:

- polisy k. 41-42, 44-47,
- umowa sprzedaży k. 43
- wezwanie z dnia 14.11.2013 r. k. 48,
- potwierdzenie zameldowania na pobyt stały k. 79,
- wypowiedzenie umowy ubezpieczenia k. 96,
- korespondencja elektroniczna k. 95.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę roszczenia powódki stanowił przepis art. 805 § 1 kc, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Wskazać należy, iż stan faktyczny niniejszej sprawy w zasadzie nie był sporny, a nadto został poparty dowodami z dokumentów przedstawionymi przez strony, których wiarygodność nie budziła zastrzeżeń sądu. Jednocześnie jednak odnotować trzeba, że były to – za wyjątkiem potwierdzenia zameldowania - dokumenty prywatne, a zatem stanowiące dowód na to, iż osoby, które je podpisały złożyły zawarte w nich oświadczenia. Sporna pozostawała okoliczność czy w okresie od 17 lutego 2012 r. do 16 lutego 2013 r. strony związane były umową, a także – wysokość roszczenia powódki.

Wskazać należy w tym miejscu, iż w dniu 11 lutego 2012 r. weszła w życie ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 205 poz.1210), która znowelizowała art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych”.

Stosownie do art. 6 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. do umów ubezpieczenia zawartych przed dniem jej wejścia w życie (tj. przed dniem 11 lutego 2012 r.) stosuje się przepisy dotychczasowe, a zatem w odniesieniu do analizowanej umowy, którą zawarto 28 stycznia 2011 r. należało stosować przepisy w brzmieniu sprzed nowelizacji.

Pozwany, który zakupił pojazd w trakcie trwania umowy ubezpieczenia, z mocy art. 31 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, nabył prawa i obowiązki zbywcy wynikające z umowy z dnia 28 stycznia 2011 r. Zgodnie z tym przepisem umowa ta ulegała rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, ponieważ pozwany bezspornie nie wypowiedział jej przed upływem 30 dni od dnia nabycia pojazdu, jednocześnie jednak zastosowanie znajdował w jej odniesieniu przepis art. 28 tejże ustawy.

Zgodnie z ówczesnym brzmieniem art. 28 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następną umową na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2. W myśl

art. 28 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach zawarcie następczej umowy nie następuje, pomimo braku powiadomienia, o którym mowa w art. 28 ust. 1, jeżeli:

1) nie została opłacona w całości określona w umowie składka za mijający okres 12 miesięcy lub w przypadku cofnięcia zakładowi ubezpieczeń zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych albo

2) w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń, ogłoszenia lub zarządzenia likwidacji zakładu ubezpieczeń albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub umorzenia postępowania upadłościowego, w przypadku, o którym mowa w art. 98 ust. 2.

Pozwany zatem, chcąc uniknąć przedłużenia umowy na kolejne 12 miesięcy, winien był ją wypowiedzieć najpóźniej 15 lutego 2012 r., czego bezspornie nie uczynił, a jednocześnie nie zostały spełnione przesłanki negatywne określone w art. 28 ust. 2 ww. ustawy. W tej sytuacji, rzeczona umowa uległa przedłużeniu na kolejny okres – od 17 lutego 2012 r. do 16 lutego 2013 r.

Bez znaczenia dla bytu tej umowy pozostawało to, czy powódka potwierdziła pozwanemu jej warunki na piśmie, bądź dopełniła innych obowiązków, o których mowa obecnie w art. 28 analizowanej ustawy – obowiązki w tej mierze zostały bowiem na nią nałożone przez ustawodawcę dopiero w odniesieniu do umów, które zawarto po 11 lutego 2012 r. Okoliczność zatem, iż powódka wysłała polisę za sporny okres na nieaktualny adres pozwanego, pozostawała nieistotna.

Wprawdzie pozwany wypowiedział przedmiotową umowę, ale uczynił to dopiero w czerwcu 2012 r. Jego oświadczenie w tej sytuacji wywołać mogło skutki jedynie określone w art. 28 ust. 1 cyt. ustawy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 11 lutego 2012 r., a zatem zapobiegło jej przedłużeniu na kolejne 12 miesięcy. Dopiero zatem od 17 lutego 2013 r. strony nie były już związane umową.

Co do zasady zatem powódka była uprawniona domagać się od pozwanego zapłaty składki za ubezpieczenie pojazdu w okresie od 17 lutego 2012 r. do 16 lutego 2013 r., co nie oznacza, że jej roszczenie mogło zostać uwzględnione. Mianowicie, wobec zakwestionowania przez pozwanego wysokości składki ubezpieczenia objętej pozwem, zgodnie z art. 6 kc, to na powódce spoczywał ciężar jej wykazania. Powódka zaś nie tylko nie udowodniła wysokości swego roszczenia, ale nawet nie przedstawiła sposobu jego ustalenia, mimo jednoznacznie sformułowanych w tej materii zarzutów pozwanego, który wskazywał na fakt określenia wysokości składki w poprzednim okresie w kwocie znacząco niższej. Wskazać należy, że powódka nie wniosła o przeprowadzenie dowodu z taryfy składek ubezpieczenia OC, która w świetle art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach stanowi źródło wysokości składek za dane ubezpieczenie wraz z określonymi zwyczajami, czy zniżkami.

W tej sytuacji, wobec nie wykazania przez powódkę wysokości żądanej składki Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł w sentencji wyroku.